Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμείου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἀπριλίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 22*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' *(Συνέχεια)*

Ἡ κρίσις τοῦ ἑνδεκαετοῦς παιδίου συνέπιπτεν ἄλλως τε μ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν διετύπωνεν ἐπὶ τὸ πομπωδέστερον ὁ πολὺς Μιραμπώ, λέγων :

«Τί στοχάζονται λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; Δὲν βλέπουν τὰς φοβερὰς ἀβύσσους, αἱ ὁποῖαι ἀνοίγονται ὑπὸ τὰ βήματά των ;»

Ὄχι, τίποτε δὲν ἔβλεπαν, τίποτε δὲν ἐμάντευαν οἱ κομψοὶ κ' ἐλαφροὶ ἐκεῖνοι εὐπατρίδαι.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπλήρωναν πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀμεριμνησίαν καὶ τὴν ἐλαφρότητά των...

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἡ μεγάλη ἐκδικήτρια, ἦτο ἐγγύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΛΩΖΕΝ

Ὑπὸ δυσμένειαν.

Μετὰ πολυήμερον ἀπουσίαν, κατὰ τὸ σύνηθες ἑνὰ πρωΐ, ὁ κ. Λωζὲν παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐφαίνετο συλλογισμένος καὶ δύσθυμος.

«Νά τα μας ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μπόμπης. Θὰ τοῦ χρειάζονται πάλι τοῦ κ. δουκὸς καμμιὰ τριακοσαριὰ χιλιάδες... Εὐτυχῶς ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι καὶ ὁ *Πέρτενερ* ἐπίσης. *Ὤλ ράϊτ!*

«Ἡ κυρία Μαντεγνὶν εἶχε κτενισθῆ *à la ζαρτιεριέρ...*» (Σελ. 166, στ. γ'.)

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ χρηματικῆς στενοχωρίας. Καὶ ἂν ὁ δοὺξ Λωζὲν ἐφαίνετο δύσθυμος, εἶχε σπουδαίους λόγους διὰ νὰ εἶνε.

Φανταστῆτε, ὅτι εἶχε περιπέσῃ εἰς πλήρη δυσμένειαν.

Ὄχι μόνον δὲν τῷ ἔδωσαν τὴν ἀρχηγίαν τῶν γάλλων φρουρῶν, τὸ ὁποῖον ἤλπιζε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ στρατάρχου Μπιρών, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν κατάκλισιν τοῦ Βασιλέως, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα χωρὶς νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

Τέλος, τὴν ἐπιοῦσαν, διετάχθη νὰ φύγῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κορσικὴν νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν ἑνὸς συντάγματος.

Δηλαδὴ σχεδὸν ἐξορία!

Ποῖος ὁ λόγος αὐτῆς τῆς αὐστηρότητος ἐναντίον τοῦ ἕως χθὲς εὐνοουμένου αὐλικοῦ; Ἰδού, μὲ ὀλίγας λέξεις:

Ὁ δοὺξ Λωζὲν εἶχε στενώτατον φίλον τὸν δοῦκα Φιλίππον τῆς Ὀρλεάνης, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἡ Ἐπανάστασις θὰ ἐβάπτιζε μετ' ὀλίγον Φιλίππον-Ἰσότητα (Φιλίπ-Ἐγκαλιτέ).

«Μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην, κρατεῖ ὑψηλὰ τὸ γεμᾶτον ποτῆρι...» (Σελ. 167, στ. α'.)

Ἀπὸ τοῦδε ὁ ἡγεμονίδης αὐτὸς προητοιμάζετο διὰ τὸν ρόλον ποῦ θὰ ἔπαιζε κατὰ τὴν προμεραν περίοδον τῆς Ἐπαναστάσεως, εὐνοῶν τὰς προσπαθείας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ κλονίσουν τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, ὁ δὲ δειλὸς Λουδοβίκος ΙΣΤ', μὴ τολμῶν νὰ προσβάλῃ ἀπ' εὐθείας τὸν ἰσχυρὸν ἐξάδελφόν του, κατεδίωκε τοὺς φίλους του.

Ὁ Λωζὲν ἦτο ἀπὸ τὰ πρῶτα θύματα τῆς βασιλικῆς ἐκδικήσεως.

Ἀλλ' ὁ δοὺξ δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ὑπακούουν τόσον εὔκολα εἰς μίαν διαταγὴν ἐξορίας.

Κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀντὶ νὰ κάμῃ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξειδίου, προσεπάθει νὰ εὕρῃ μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὐλάχιστον μίαν ἀναβολήν. Ἓν μόνον πρόσωπον ἠμποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ἡ βασίλισσα, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀφοσιωμένων θεραπόντων.

Τὴν προτεραίαν εἶχε γράψῃ εἰς τὴν Μαρίαν Ἀντουανέτταν, παρακαλῶν νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη ἀπάντησιν.

Ἡ σιωπὴ τῆς Βασιλίσσης, εἰς τὴν φιλίαν τῆς ὁποίας ἐβασίζετο, ἦτο σύμ-

πτωμα κακόν. Δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ Μαρία Ἀντουανέττα θὰ ἐλησμόνει ἕνα τόσῳ πιστόν της φίλον καὶ κάθε πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἐκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, διὰ νὰ ἐρωτᾷ:

— Μήπως ἦλθε ἀπὸ τὸ παλάτι καμμία ἐπιστολὴ δι' ἐμέ;

—Ὄχι, Ὑψηλότατε! ἀπεκρίνετο ὁ ὑπηρέτης.

Ὅλον τὸ πρωὶ ἐπέρασεν ἔτσι. Τέλος, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ δοὺξ εἶπε μὲ ἀπόφασιν:

«Ἀφοῦ δὲν μοῦ ἀπαντᾷ, θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ ἐγώ... Ναί, ναί, πρέπει νὰ πάω στὸ παλάτι!»

Μὲ ὅλην τὴν τρελλήν του εὐτολμίαν, ὁ δοὺξ ἐσκέφθη, ὅτι ἡ προθεσμία ποῦ τοῦ εἶχαν τάξῃ πρὸς ἀναχώρησιν, ἐξέπνευσε χθές. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους δὲν ἦτο δυνατὸν νἀψηφήσῃ φανερὰ τὸν Βασιλέα, μεταβαίνων εἰς τὰς Βερσαλλίας. Καὶ ὅμως, μὲ κάθε τρόπον, ἔπρεπε νὰ ἰδῇ τὴν Βασίλισσαν.

«Ὁ δοὺξ Λωζὲν κλωτσῶν τὰ ἔπιπλά του...» (Σελ. 174 στ. α'.)

Ὁ Μπόμπης ἀντιμετωπίζει τὴν Θύελλαν

Ἐνῷ ὁ Λωζὲν ἐζήτει τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου περιεφέρετο ἐξημμένος, κλωτσῶν τὰ ἔπιπλά του, οἱ ὑπηρέται, τρομαγμένοι, ἐστέκοντο ἄφωνοι καὶ ἀκίνητοι, καθεὶς εἰς τὴν θέσιν του, περιμένοντες νὰ ἐκραγῇ ἡ θύελλα.

Μόνος ὁ Μπόμπης, ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τὴν εὔνοιαν, τῆς ὁποίας ἀπήλαυεν, ἐτόλμησε νἀψηφήσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου του καὶ, ἐπιθυμῶν νὰ συνομιλήσῃ μαζί του περὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον τὸν ἐνδιέφερε πολύ, ἐκτύπησε γενναίως τὴν θύραν του.

— Ποιὸς εἶνε; ἠρώτησεν ἀπὸ μέσα θυμωμένη φωνή.

— Ὁ Μπόμπης.

—Ἔλα μέσα.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κ' εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ δουκός, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως:

— Τί μὲ θέλεις, μικρέ;

— Νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης μὲ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν.

— Καὶ διατί δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος, μίστερ Μπόμπη;.. Ἔχεις πάλι παράπονα ἐναντίον κανενὸς ὑπηρέτου;..

— Ὄχι, Ὑψηλότατε. Δὲν ἔχω παράπονο ἀπὸ κανένα. Ἀπεναντίας, ὅλοι τώρα στὸ σπίτι μοῦ φέρνονται καλά. Ἀλλὰ στενοχωροῦμαι πολύ. Δὲν μποροῦ νὰ ζῶ ἔτσι ἀργός...Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν γίνεται πιὰ λόγος γιὰ καινούργιες κοῦρσες καὶ ὁ *Πέρτενερ* ὁ κακόμοιρος στενοχωρεῖται σὰν καὶ μένα. Νὰ γιατὶ δὲν εἴμαστε εὐχαριστημένοι, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος.

Μὲ ὅλην του τὴν στενοχωρίαν, ὁ Λωζέν, ἀκούσας τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν δήλωσιν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Καϊμένε μου Μπόμπη, εἶπε, φοβοῦμαι, ὅτι γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ κάμω νὰ ἐργασθῇς... οὔτε σέ, οὔτε τὸν *Πέρτενερ*...

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ μικρός.

Ὁ δοὺξ ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

—Τότε λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ Μπόμπης πειραγμένος, ἀφοῦ δὲν μὲ χρειάζεσθε πιά, στεῖλτέ με πίσω στὴν Ἀγγλία. Θὰ πάγω μὲ τὸν *Πέρτενερ* νὰ ξαναβρῶ τὸν Τὸμ Τσάρλεϋ καὶ νὰ γίνω ἐκεῖ ἀληθινὸς τζόκεϋ.

Ὁ μικρὸς ἠμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω ἐπ' ἄπειρον, διότι ὁ κύριός του δὲν τὸν ἤκουε πλέον καθόλου. Εἶχεν ἀρχίσει πάλιν νὰ σουλατσάρῃ εἰς τὸ δωμάτιον, σκεπτόμενος μὲ τί τρόπον θὰ κατώρθωνε νὰ ἰδῇ τὴν Βασίλισσαν καὶ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

Ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα τυλμηρά.

—Θὰ πάω στὸ παλάτι μετημφιεσμένος, ἀνέκραξε. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃ καὶ θὰ εὕρω τρόπον νὰ πλησιάσω τὴν Μεγαλειότητά Της...Ναί, μετημφιεσμένος...ἀλλὰ εἰς τί;..

Ὁ Μπόμπης, βλέπων τὸν κύριόν του βυθισμένον εἰς σκέψεις καὶ ὅλως ἀδιάφορον πρὸς τὸ «ζήτημά του», ἠθέλησε νὰ φύγῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ὥραν καταλληλοτέραν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὁ δοὺξ τὸν ἀνεκάλεσε καὶ μὲ τὸ θριαμβευτικὸν ὕφος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εὗρε τὴν λύσιν δυσκόλου προβλήματος, τῷ εἶπε:

—Μπόμπη, σοῦ κακοφαίνεται ποῦ δὲν ἐργάζεσαι ἀρκετά, ἀλήθεια;

—Μάλιστα, Ὑψηλότατε.

—Λοιπόν, μικρέ μου φίλε, ἐγὼ θὰ σοῦ ἀναθέσω τώρα κάτι τί πολὺ δύσκολο...μὰ θὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὸ κάμῃς;

—Ἐνόμιζα, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκεϋ προσβεβλημένος, ὅτι ὁ κύριός μου ἐπείσθη πλέον, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην.

—Ἀλήθεια, εἶπε μειδιῶν ὁ Λωζέν. Ἀπέδειξες, ὅτι εἶσαι ἱκανὸ καὶ γενναῖο παιδί. Ἰδοὺ λοιπὸν τί θέλω ἀπὸ σέ. Θὰ πᾷς εἰς τὸ παλάτι, ὅπου ἔχετε ἐλευθέραν εἴσοδον καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὲ ὑποπτευθῇ. Ἅμα πᾶς ἐκεῖ, θὰ βρῇς κανένα λακὲ τῆς βασιλίσσης καὶ θὰ τοῦ δώσῃς χρήματα γιὰ νὰ σοῦ δανείσῃ τὴν στολήν του γιὰ ἕνα ἀπόγευμα. Θὰ πάρῃς αὐτὴ τὴ στολή, — χωρὶς πάντα νὰ τοῦ πῇς ὅτι τὴν θέλεις γιὰ μένα, — καὶ θὰ μοῦ τὴν φέρῃς εἰς τὸ *Πανδοχεῖον τῶν Κρίνων*, ποῦ εὑρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Δεξαμενῶν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πάρκου. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω... Τὰ ἄλλα δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Σοῦ ἀρκεῖ νὰ ξεύρῃς ὅτι, γιὰ ἕνα ἀπόγευμα, πρέπει νἀντικαταστήσω ἕνα ὑπηρέτην τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Ἐννόησες;

— Ἐννόησα, μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν ἔκπληξιν. Θὰ πάω στὸ παλάτι, θὰ προτείνω εἰς ἕνα οἱονδήποτε λακὲ τῆς βασιλίσσης νὰ μοῦ πωλήσῃ τὴν στολή του καὶ τὴν θέσι του γιὰ μιὰ μέρα, καὶ ἅμα εὑρεθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ δεχθῇ τὴν πρότασί μου, θὰ ἔλθω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω εἰς τὸ Πανδοχεῖον τῶν Κρίνων.

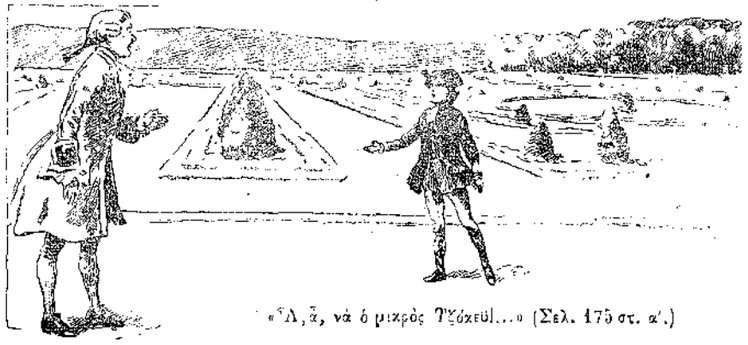

«Ἀ, ἀ, νὰ ὁ μικρὸς Τζόκεϋ!...» (Σελ. 175 στ. α'.)

— Λαμπρά! ἀνέκραξεν ὁ Λωζὲν καταγοητευμένος. Πρόσεξε ὅμως νὰ ἐνεργήσῃς μ' ἐπιτηδειότητα κ' ἐχεμύθεια, γιατὶ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ὁ χονδρὸς Ρεμύ.

Ἀφοῦ κατεστρώθη οὕτω τὸ σχέδιον, ὁ Μπόμπης ἠτοιμάσθη νὰ φύγῃ ἀμέσως, διότι δὲν εἶχε καὶ πολὺν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν του μέχρι τῆς ὥρας ποῦ τοῦ προσδιώρισεν ὁ δούξ.

Ἤξευρεν ἤδη εἰς ποῖον θὰ ἔκαμνε τὴν πρότασίν του.

Συχνὰ μεταβαίνων εἰς τ' ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν, εἶχε πιάσῃ φιλίαν μ' ἕνα χονδρὸν Πιχαρδόν, ὀνομαζόμενον Ρεμύ, ὁ ὁποῖος δειτέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βασιλίσσης ὡς ἀντιθαλαμηπόλος καὶ βαστάζος τοῦ βασιλικοῦ φορείου.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος ποῦ εἶχε δειχθῆ εὐμενὴς πρὸς τὸν μικρὸν τζόκεϋ κατὰ τὴν πρώτην του ἐπίσκεψιν καὶ εἶχε λάβῃ τὸ μέρος του τότε ποῦ ἐτσακώθη μὲ τὸν Λωράν. Τοῦτο ὁ Μπόμπης δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ καὶ, μεθ' ὅλας του τὰς κατόπιν ἐπιτυχίας, δὲν ἔπαυσε νὰ ἔχῃ φίλον τὸν θαλαμηπόλον, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἦτο θυμαστής του καὶ προθύμως θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι τῷ ἐζητοῦσεν.

Ὁ νεαρὸς ἔμπιστος τοῦ δουκὸς Λωζὲν ἔφθασεν εἰς τὸ παλάτι τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι. Καὶ ηὗρε τὸν ἀγαθὸν Ρεμὺ ζεσταινόμενον εἰς τὸν ἥλιον, μὲ μακάριον ὕφος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔφαγε καὶ ἤπιε καλά, χωρὶς νὰ γυρεύῃ τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον.

Μόλις εἶδεν ἀπὸ μακρυὰ τὸν μικρόν του φίλον, ὁ χονδρὸς Πικαρδὸς ἤρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ φαιδρότατα:

— Ἀ, ἀ, νὰ ὁ μικρὸς τζόκεϋ!..Ἔλα ἐδῶ, μικρέ μου...Χαίρω πολὺ ποῦ σὲ βλέπω...Πῶς ἐδῶ; Συνοδεύεις τὸν ἀφέντη σου;

Ὁ Μπόμπης ἀπεκρίθη ὅτι ἤρχετο ἀποκλειστικῶς, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σφίξῃ τὸ χέρι τοῦ φίλου του Ρεμύ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιθύμει νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ ὑπηρέτης ἐκολακεύθη πολὺ ἀπὸ τὰς φιλικὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνδόξου μικροῦ τζόκεϋ καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη διόλου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς παράμερον ἀλσύλλιον, ὅπου ἠμποροῦσαν νὰ συνομιλήσουν χωρὶς νἀκουσθοῦν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας.

Ἐκεῖ ὁ Μπόμπης ἦλθεν ἀμέσως εἰς τὸ προκείμενον.

— Ρεμύ, τῷ εἶπε, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοῦ ἐξομολογήθης, ὅτι σοῦ λείπουν πενῆντα σκούδα γιὰ νὰ πᾷς στὴν πατρίδα σου καὶ νὰ στεφανωθῇς τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου Ζακελίνα.

—Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ λακές· πενῆντα σκούδα ἀκριβῶς...Καὶ ὅπως πληροφορήθηκα ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὰ ἔχω πολὺ γρήγορα... Ἀλλὰ γιατί μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ὁμιλία; Μήπως τυχὸν σκοπεύεις νὰ μοῦ κάμῃς κανένα δῶρο;

—Ἴσως!

—Ἔλα, ἀστειεύεσαι...

—Μὰ καθόλου!

Καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε ἄλλο, ὁ Μπόμπης ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα φουσκωμένο πουγγί, τὸ ἄνοιξε καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μέ τὰ χρυσὰ λουδοβίκεια ποῦ ἦτο γεμᾶτον.

Ἡ θέα αὐτῆς τῆς περιουσίας ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ρεμύ.

—Ὦ! ὦ! ἔκαμε.

Κ' ἔμεινε χάσκων πρὸ τῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ὑπέλαβε:

—Ρεμύ, τὰ πενῆντα σκούδα ποῦ σοῦ χρειάζονται, φθάνει νὰ θέλῃς καὶ θὰ τὰ ἔχῃς.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω! μὰ ἐννοεῖται πῶς θέλω! ἀνέκραξεν ὁ λακές.

Καὶ ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρυσᾶ λουδοβίκεια· ἀλλ' ὁ Μπόμπης, μὲ ταχὺ κίνημα, τὰ ἔκρυψεν εἰς τὴν τσέπην του καὶ εἶπε γελῶν:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΡΕΧΕΙ ΑΙΜΑ!

Ἀγαπητοί μου,

ΒΡΕΧΕΙ αἷμα!» Ἡ ἐντρομος αὐτὴ κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ δειλινὸν τῆς παρελθούσης Τρίτης, ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. «Βρέχει αἷμα!» Πράγματι δὲν ἦτο βροχὴ ἐκείνη ποῦ ἔπιπτεν ἀπὸ ἕνα παράδοξον, κατακίτρινον οὐρανόν. Ἦτο μία λάσπη κοκκινωπή. Ἐπεράσατε ποτὲ ἀπὸ πεζοδρόμιον σφαγείου, ἀτελῶς ξεπλυμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μένει ἀκόμη αἷμα, ἀνακατευμένον μὲ νερόν; Ἔτσι ἦταν τάθηναϊκὰ πεζοδρόμια, ἐκεῖνο τὸ δειλινόν, ὀλίγην ὥραν μετὰ τὴν βροχήν...τοῦ αἵματος. Σκεπασμένα ἀπὸ ἕνα ἀραιὸν βόρβορον, κοκκινωπόν, ἐφαίνοντο ὡς πεζοδρόμια σφαγείων καὶ σοῦ ἔδιδαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπὸ ἕνα οὐρανὸν θυμωμένον, εἶχε βρέξῃ αἷμα ἀληθινόν ..Τὰ γυαλιὰ τῶν παραθύρων εἶχαν καλυφθῇ ἀπὸ τὴν ἰδίαν λάσπη, καὶ τα φορέματα τῶν ἀνθρώπων ποῦ εὑρέθηταν εἰς τὸν δρόμον χωρὶς ὀμβρέλλαν, ἔγειναν ἐλεεινά. Πρώτην φορὰν, καθὼς τοὐλάχιστον βεβαιώνουν οἱ γεροντότεροι, ἔπεσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τέτοια ἀλλόκοτη βροχή.

Ὁ κ. Αἰγινήτης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου, ἐρωτηθεὶς ἀμέσως ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους περὶ τοῦ φαινομένου, τὸ ἐξήγησεν ὡς ἑξῆς: Ὁ ἄνεμος ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν γῆν κοκκινόχωμα, τὸ ὁποῖον ἀπλωθὲν εἰς τὰ σύννεφα καὶ φωτισθὲν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου, ἐσχημάτισε τὸν κατακίτρινον καὶ κοκκινωπὸν ἐκεῖνον θόλον· ἔπειτα, ἀναμιχθὲν μὲ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς, κατέπεσεν ὡς λάσπη ὑπέρυθρος. Τοιαῦται βροχαὶ ἀναφέρονται πολλαί. Συχνὰ τὸ νερὸν τῶν νεφῶν πίπτει ἀνακατευμένον μὲ χῶμα ἢ ἄμμον. Μία φορὰν κάπου ἔβρεξε καὶ...βατραχάκια. Ὁ ἄνεμος τὰ ἐπῆρε καὶ τὰ ἐσήκωσε τὰ κακόμοιρα ἀπὸ τὸ ἕλος των ὥς τὰ σύννεφα καὶ ἐκεῖθεν ἔπεσαν μαζὶ μὲ τὴν βροχήν.

Ναί, ἀλλὰ ὁ δεισιδαίμων λαὸς οὔτε ἀκούει, οὔτε πιστεύει αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις. Καὶ παρόμοια φαινόμενα τὰ θεωρεῖ ὡς ὑπερφυσικά, ὡς θεῖα σημεῖα καὶ τέρατα, ὡς προμηνύματα συμφορᾶς, ὡς οἰωνοὺς δυστυχίας. «Βρέχει αἷμα!» ἐφώναζαν προχθὲς εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τρόμον καὶ φόβον...Τὸν μεσαίωνα, ἡ βροχὴ τοῦ αἵματος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πλέον ἀπαίσιος τῶν οἰωνῶν. Ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας, ὁ λαὸς εἶνε πάντοτε...μεσαιωνικός. Προχθὲς τὰ γραΐδια ἐσταυροκοποῦντο καὶ ἔλεγαν:

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ!.. Καὶ ἄλλον πόλεμο θὰ ἔχουμε!.. Καὶ θὰ εἶνε φοβερός...Δὲν βλέπετε, καλέ, ποῦ βρέχει αἷμα μέσα στὴν Ἀθήνα;

Εἶνε φυσικὸν νὰ ἐκπλήσσεται ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ φοβῆται ἐνώπιον ἑνὸς φαινομένου τόσον ἀσυνήθους καὶ μυστηριώδους. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἐπιστήμη τὸ ἐξηγεῖ μὲ τόσην λογικήν, δὲν θὰ εἶνε πλέον λογικὸς νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὸν φόβον του. Ἡ δεισιδαιμονία, λείψανον μιᾶς σκοτεινῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν Ἐπιστήμη καὶ ἐξήγησις τῶν φυσικῶν φαινομένων, εἰς τὴν ἐποχήν μας εἶνε βέβαια ἀναχρονισμός. Προσέχετε νὰ μὴ σᾶς παρασύρουν ποτὲ τὰ γραΐδια, ὅπως πολλὰ παιδιὰ τὸ παθαίνουν. Δὲν πρέπει νὰ εἶσθε δεισιδαίμονες καὶ δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε εἰς τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν» καὶ εἰς τοὺς οἰωνούς. «Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἔλεγε καὶ ὁ Ἀγαμέμνων, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης». Τὸ ὁποῖον, ἐλευθέρως μεταφραζόμενον, σημαίνει: Ὁ καλλίτερος οἰωνὸς εἶνε νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καθῆκόν του, χωρὶς ποτὲ νὰ φοβῆται καὶ χωρὶς νἀπελπίζεται. Τότε ὁ Θεὸς εἶνε μαζί του καὶ τὸν βοηθεῖ. Καὶ ἀσφαλῶς προκόπτει εἰς τὴν ζωὴν καὶ προοδεύει. Διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τοῦ καθήκοντος, τῆς φρονήσεως καὶ τῆς τόλμης, δὲν ἔχουν σημασίαν οὔτε ἡ Τρίτη, οὔτε τὸ δεκατρία, οὔτε ἡ κόκκινη βρόχή, οὔτε τὰ πράσινα ἄλογα...

Σᾶς ἀσπάζομαι. **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια).*

Ἀκόμη πιὸ βαθειὰ εἶνε φυλαγμένα τὰ αὐγά, ἡ ἐλπίδες τῆς φυλῆς. Γιατί ἀπ' αὐτὰ θὰ βγοῦν τὰ σκουληκάκια, ποῦ θὰ γίνουν μιὰ μέρα μερμήγκια. Ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, οἱ ἐργάτες κουβαλοῦν αὐτὰ αὐγά, πότε στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, καὶ πότε στὰ ὑπόγεια, γιὰ νὰ ἔχουν πάντα τὴν ἴδια θερμοκρασία.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ διάδρομοι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ θάλαμοι, λάμπουν καθαρώτατοι. Ἀκόμη καὶ στοὺς σταύλους τῶν *μελιγρῶν*, βλέπει κανεὶς μιὰ πάστρα, ποῦ δύσκολα τὴν ἀπαντᾷ στὰ βουστάσια τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ μιὰ ποῦ εἰμεθα μὲ τὴ φαντασία μας μέσα στὴ μερμηγκοφωλιά, ἄς ρίψουμε μιὰ ματιὰ καὶ ἄς ἰδοῦμε τί γίνεται τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο μερμηγκάκι, ἡ *ἡρωΐς* αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

«Μὰ τί κακὸ λοιπὸν ἔκαμα;» (Σ.176, στ. α')

Ὅλα εἶνε ἥσυχα. Τὰ μερμήγκια, φαίνεται, κοιμοῦνται.

Ὁ διάδρομος ποῦ ὁδηγεῖ στὸ διαμέρισμα τῆς Βασίλισσας μένει λίγο ἀκόμη ἔρημος. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, χωρὶς κρότο, δυὸ Ἀμαζόνες βγαίνουν ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ πηγαίνουν ἴσια στὸν γυναικωνίτη, ποῦ εἶνε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς μερμηγκοφωλιᾶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βγῆκαν τὸ πρωὶ ἡ νυφοῦλες.

Ἄς τῆς προσπεράσωμε καὶ ἄς ἰδοῦμε τί γίνεται μέσα στὸν γυναικωνίτη, ὅπου τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι καὶ ἡ παραμάνα του περιμένουν τὴς διαταγὲς τῆς Βασίλισσας.

Ἡ καϊμένη ἡ παραμάνα, ἀνήσυχη ἀπὸ μέσα της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ δείχνῃ στὴ μικρὴ ποῦ κλαίει ἀπὸ τὸ πρωί, προσπαθεῖ ἀπεγαντίας νὰ τὴν παρηγορήσῃ μ' ὅλη της τὴν εὐγλωττία καὶ τὴν ἀγάπη.

Ἡ καλὴ παραμάνα ὀνομάζεται Ἀννέτα. Καὶ τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι, τὸ ἀπόκλιρο, ὀνομάζεται Κρινιώ.

— Μὰ τί κακὸ λοιπὸν ἔκαμα; ρωτᾷ μὲ τὰ κλάμματα, γιὰ ἑκατοστὴ φορά, ἡ Κρινιώ. Γιατὶ νὰ μοῦ κάμουν τέτοια προσβολή, νὰ μὲ φυλακίσουν σὰν κακοῦργο, νὰ μὲ μεταχειρισθοῦν ἔτσι σκληρὰ καὶ νὰ μὲ ἀποκλείσουν ἀπὸ τὴν ὡραία ἑορτή, ὅπου ἔπρεπε νὰ πάω;

— Τίποτε, μικρούλα μου, τίποτε, νὰ σὲ χαρῶ! ἀποκρίνεται ἡ Ἀννέτα. Εἶσαι ἀθῶα σὰν τὸ νεογέννητο βρέφος, γιατὶ καὶ σύ, Κρινιώ μου, μόλις τώρα βγῆκες ἀπὸ τὸ κουκουλί σου. Μὴν κλαῖς, μὴν ἀπελπίζεσαι. Κάποια παρεξήγησις θὰ εἶνε. Στάσου νὰ ἰδοῦμε!

— Ἀ, μπᾶ! θὰ ξέρῃς καὶ δὲν μοῦ λές. Σὲ παρακαλῶ πολύ, καλή μου παραμάνα, πές μου, ἐξήγησέ μου, γιατὶ εἴμαστε φυλακισμένες;

— Γιατὶ εἶσαι ἄσπρη, ἀγάπη μου.

— Καὶ φταίω ἐγὼ ἂν εἶμαι ἄσπρη;

— Ὄχι βέβαια... μὰ τί νὰ σοῦ κάμω! ἔτσι εἶνε.

— Ὥστε λοιπὸν τὰ μερμήγκια δὲν ἔχουν ὅλα τὸ ἴδιο χρῶμα;

— Κάθε ἄλλο! Μερικὰ εἶνε κοκκινωπά, ἄλλα μαυρειδερά, ἄλλα καφετιά, ἄλλα σταχτερά, ἄλλα ὀλόμαυρα...

— Καὶ ἄλλα ἄσπρα, ἔ;

— Μὰ βέβαια, ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι ἄσπρη. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ σένα, δὲν ἐφάνηκε ποτὲ ἐδῶ μέσα ἄσπρο μερμήγκι. Ἐννοεῖς λοιπὸν πῶς αὐτὸ εἶνε σκάνδαλο.

— Ἀχ, πῶς φοβοῦμαι! ἐστένοξε ἡ Κρινιώ. Μὰ τί θὰ μοῦ κάμουν, τί θὰ γίνω;

— Μὴ φοβᾶσαι, γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ σὲ τιμωρήσουν.

Αὐτὸ ἡ καλὴ παραμάνα τὸ ἔλεγε μᾶλλον γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Ἔπειτα ἡ Κρινιὼ καὶ ἡ Ἀννέτα ἐσώπασαν. Τὸ ἴδιο ἀνήσυχες, φοβισμένες καὶ οἱ δυό, δὲν εἶχαν πιὰ δύναμι νὰ παρηγορῇ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Κ' ἔξαφνα ἡ δυὸ Ἀμαζόνες ποῦ εἶχε στείλῃ ἡ Βασίλισσα, παρουσιάσθηκαν στὸ κελλί.

— Ἐμπρός, ἀκολουθῆστέ μας! εἶπε ἐκείνη ποῦ ἐφαίνετο πιὸ ἡλικιωμένη.

Ἡ δυὸ φυλακισμένες δὲν ἔκαμαν καμμιὰ παρατήρησι. Σηκώθηκαν, μπῆκαν στὴ μέση τῶν Ἀμαζόνων καὶ ἡ μικρὴ θλιβερὴ συνοδεία ἐξεκίνησε γιὰ τὸ παλάτι.

«Εἶνε χαριτωμένη! εἶπε ἡ Βασίλισσα». (Σελ 176, στ. γ'.)

Δὲν ἄργησαν νὰ φθάσουν, γιατὶ ἡ Ἀμαζόνες ἔτρεχαν πολύ.

Τῆς Κρινιὼς ἡ καρδούλα ἐκτυποῦσε νὰ σπάσῃ, ἀπὸ τὴ μεγάλη της συγκίνησι. Καὶ πρὶν προφθάσῃ τὸ κακόμοιρο νὰ συνέλθῃ, ἐσπρώχθη στὸ κελλί, ὅπου ἐκάθητο ἡ Βασίλισσα μὲ τὴς ὑπουργίνες της.

— Ἀ, ἔκαμεν ἡ Βασίλισσα, νὰ καὶ ἡ κατηγορουμένη.

Ἡ Ἀνέττα, ποῦ ἤξευρε ὅλη τὴν ἀθυμοτυπία τῆς Αὐλῆς, ἔσκυψε ὡς κάτω τὸ κεφάλι της καὶ ἔνιωσεν ἀπὸ πάνω του τὰ δυὸ ἐμπροσθινά της πόδια, γιατὶ ἔτσι χαιρετοῦν τὴ Βασίλισσα. Ἔπειτα ἔγνεψε τῆς Κρινιὼς νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο.

Τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι, ποῦ δὲν ἤ ἀν καθόλου κουτὸ κορίτσι, ἔκαμε τὴν ὑπόκλισί του μὲ πολλὴ χάρι· γιατί, ὅσο φοβισμένη καὶ λυπημένη κι' ἂν ἦταν ἡ Κρινιώ, δὲν ἤθελε πάλι νὰ φανῇ πρόστυχη καὶ κακοαναθρεμμένη.

— Εἶνε χαριτωμένη! εἶπε ἡ Βασίλισσα.

— Αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε μιὰ ξένη, εἶπε μὲ κακία ἡ γρὰ Λασία.

Ἡ Βασίλισσα μὲ νεῦμα τὴν ἐπρόσταξε νὰ σωπάσῃ κ' ἔπειτα ρώτησε τὴν Κρινιώ:

— Μὴν τὰ χάνῃς, μικρούλα μου, καὶ ἀποκρίσου μὲ εἰλικρίνεια. Τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ λλάξουν. Γιατὶ εἶσαι ἄσπρη;

— Μὰ ξέρω κ' ἐγώ, κυρία Βασίλισσα;.. Ἔτσι γεννήθηκα καὶ μοῦ φαίνεται πολὺ φυσικό.

— Γιὰ σένα μπορεῖ νὰ εἶνε φυσικό, γιὰ μᾶς ὅμως εἶνε ἀφύσικο, εἶπε ἡ κακὴ Λασία. Πρέπει χωρὶς ἄλλο, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς μερμηγκόχωρας, νὰ μάθουμε ἀπὸ ποῦ ἦλθες καὶ πῶς ξεφύτρωσες ἐδῶ μέσα.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε τότε μιὰ ἄλλη ὑπουργίνα, πῶς τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ ρωτήσουμε τὴν παραμάνα. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ τίποτα, ἀφοῦ μόλις γεννήθηκε.

— Ἔλα λοιπόν, κυρὰ παραμάνα, εἶπε μιὰ ἄλλη· πλησίασε· μὴν τρέμῃς, καὶ πές μας: πότε κατάλαβες ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ μᾶς;

— Ὅταν ἐξεδίπλωσα τὰ φτεράκια του, Ἐξοχωτάτη. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πῶς θὰ μαυρίσῃ, πῶς θὰ ἦταν περαστικό· ἔπειτα ὅμως εἶδα πῶς θἄμενε γιὰ πάντα

ἄσπρο καὶ, ὅπως εἶχα χρέος, εἰδοποίησα τὸν φρούραρχο τοῦ γυναικωνίτη.

Ὁ φρούραρχος αὐτός, — ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δεκάτου τῶν Οὐδετέρων, ποῦ τὸν εἴδαμε στὴν ἀρχή, — ἐστέκετο ἐκεῖ βουβὸς καὶ ἀκίνητος. Ἡ Βασίλισσα τὸν ἐρώτησε μ' ἕνα βλέμμα.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρίθη, ἡ παραμάνα λέει ἀλήθεια.

— Μὰ θὰ τελειώνωμε ἐπιτέλους; ἐφώναξεν ἡ Λασία ἀνυπόμονη. Ὁ νόμος, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν εἶνε, πάντα εἶνε νόμος καὶ ἡ ἴδια ἡ Βασίλισσα, ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς τὸ 'πῶ, δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτα ἐναντίον τοῦ νόμου.

— Ἀλήθεια, εἶπε μελαγχολικὰ ἡ Βασίλισσα.

Κ' ἐσώπασε.

— Σᾶς παρακαλῶ πολύ, κυρία Βασίλισσα, εἶπε τότε ἡ δυστυχισμένη Κρινιώ, ποῦ μετὰ βίας κρατεῖται τὴν συγκίνησί της. Συλλογισθῆτε πῶς εἶμαι τὸ πρῶτο θῦμα τοῦ καταραμένου αὐτοῦ χρώματος καὶ λυπηθῆτέ με. Σᾶς ὑπόσχομαι, κυρία Βασίλισσα, νὰ εἶμαι πιστή, ἀφοσιωμένη, ἐργατική...

— Ἀχ, πῶς μὲ συγκινεῖ! ἐψιθύρισε ἡ Βασίλισσα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... τί πρέπει νὰ γίνῃ;

— Ἀπαιτῶ ἀπλούστατα τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου! ἀπεκρίθη μὲ κακία ἡ ἄλαμπτη Λασία.

— Καὶ 'μεῖς τὸ ἴδιο! εἶπαν τέσσαρες ἄλλες ὑπουργίνες, ποῦ ἦταν μὲ τὸ κόμμα τῆς Λασίας.

— Ἐγὼ ὅμως, τί νὰ σᾶς πῶ! ἐφώναξε τότε ἡ ἄλλη ὑπουργίνα ποῦ εἶχε πάρῃ καὶ προστήτερα τὸ μέρος τῆς Κρινιὼς καὶ ὠνομάζετο Νικηφόρα. Μοῦ φαίνεται ὅτι χωρὶς νὸθετήσουμε τὴ συνήθεια, μποροῦμε νὰ φανοῦμε κάπως ἐπιεικεῖς πρὸς τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα.

Ἡ Βασίλισσα ποῦ εἶχε συμπαθήσῃ πολὺ τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι, γιὰ νὰ προλόβῃ τὴν κακὴ Λασία, ποῦ ἑτοιμάζετο νὰ ξαναρχίσῃ τὰ δικά της ἐπρόσταξε:

— Νὰ κάμωμε ἀμέσως συμβούλιο.

Τότε ἡ Ἀμαζόνες ἀνάγκασαν τὴν Ἀννέτα, τὴν Κρινιὼ καὶ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Δεκάτου νὰ τραβηχθοῦν σὲ μιὰ ἄκρη. Καὶ τὸ συμβούλιον ἄρχισε.

Δὲν ἐβάσταξε ὅμως πολύ.

Ἔξαφνα ἡ Βασίλισσα, μὲ τὴς ἐννέα ὑπουργίνες της, ἀπεχώρησε· καὶ ἔμεινε μονόχη ἡ Πρωθυπουργίνα.

— Ἀρχηγὲ τοῦ Δεκάτου τῶν Οὐδετέρων, εἶπε ξηρὰ-ξηρὰ ἡ Λασία. Ἡ βασιλικὴ δικαιοσύνη σὲ καταδικάζει. Ὑποτείθεσαι γιὰ τιμωρία ἀπὸ τὸ βαθμό σου σὲ ἁπλὸ μερμήγκι, γιὰ ὅλο τὸ καλοκαίρι, ἐπειδὴ δὲν ἐπέβλεπες καλὰ τὰ κουκουλίτα.

— Συγγνώμην Ἐξοχωτάτη, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός· μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πῶ ἕνα λόγο;

— Πές.

— Ἄν, παραδείγματος χάρι, σᾶς παρουσιάσουν δυὸ σπόρους μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα, τὸ ἴδιο σχῆμα, τὸ ἴδιο βάρος, θὰ μπορέσετε νὰ πῆτε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶνε ἀπὸ μέσα σάπιος;

— Δὲν εἶνε δική μου δουλειὰ νὰ λύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα καὶ δὲν ἀπαντῶ στὴς ἀνεησίες σου. Ἡ ἀπόφασις τῆς Βασιλίσσης εἶνε ἀνέκκλητη. Πήγαινε!

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δεκάτου ἔκαμε ὑπόκλισι καὶ ἔπειτα μεταβολή. Καθὼς περνοῦσε ὅμως κοντὰ ἀπὸ τὴν Κρινιώ, τῆς ἐψιθύρισε:

— Θάρρος...

Καὶ βγῆκε ἔξω.

— Σεῖς ἡ δυό, ἐξηκολούθησε ἡ Λασία, ἐξορίζεσθε. Σᾶς διώχνουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ μερμηγκοφωλιά, ὅπου ἡ παρουσία σας θὰ ἦταν προσβολή. Καὶ σᾶς ἀπαγορεύουμε αὐστηρότατα νὰ φανῆτε γύρω μας εἰς ἀκτῖνα εἰκοσιπέντε βημάτων ἀνθρώπου, ποῦ κάμνει, γιὰ μᾶς, μιὰ ὥρα δρόμο.

— Διατάξετε τοὐλάχιστο νὰ μᾶς δώσουν δυὸ στάλες μέλι, νὰ πάρουμε μαζί μας, εἶπε ἡ Ἀννέτα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουμε στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν πείνα.

— Δὲν ἔχω τέτοια διαταγή. Ἀμαζόνες, συνοδεύσετε τὴς ἐξόριστες ὡς τὴν πέμπτη πύλη!

(Ἕπεται συνέχεια) *Γρηγ. Ξενόπουλος*

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. M. Laumann.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δικέφαλος μόσχος

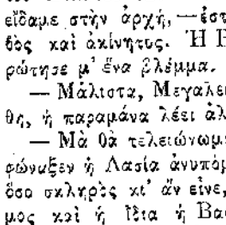

Ὁ κ. Γ. Φ. Σήντων, κτηνοτρόφος εἰς τὸ Δερδυσχάϊρ τῆς Ἀγγλίας, ἀπέκτησεν ἐσχάτως ἕνα μοσχόρι μὲ δύο κεφάλια. Κάθε κεφάλι τοῦ τέρατος αὐτοῦ εἶνε τελείως σχηματισμένον καὶ ἔχει δύο μάτια, δύο ρώθωνος καὶ δύο αὐτιά. Τὸ μοσχάρι ἀπέθανεν ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν γέννησίν του, ἡ δὲ ἀπέναντι εἰκὼν τὸ παριστᾷ βαλσαμωμένον.

Τιμωρία μεθύσων

Τὸν παλαιὸν καιρόν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οἱ συλλαμβανόμενοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας μέθυσοι ἐνεκλείοντο πρὸς τιμωρίαν μέσα εἰς ἓν κιβώτιον κωνοειδὲς καὶ ἐξετίθεντο οὕτως εἰς κοινὴν θέαν. Τοιαῦτα κιβώτια εὑρίσκονται σήμερον εἰς τὰ Ἀγγλικὰ Μουσεῖα, ὡς δείγματα τῆς παλαιᾶς βαρβαρότητος.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποβρυχίου Δελφῖνος

Ε	ΘΑΙ	ΤΕ	ΟΙ
ΚΙ	ΠΕΝ	ΑΙ	ΡΩΝ
ΚΩΝ	ΑΙ	ΤΙΗ	ΚΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρα ὄρη τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

οἱ ἴα ἴα εὖγ' ἴα ἴα ἴα ἴα — χρεῶν / ἢ

Λύσεις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ ψυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθρας τῆς Πρωγκίπου

N.uv.a. ro. , n.uv.l.e l.i

Νἀναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

Λύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

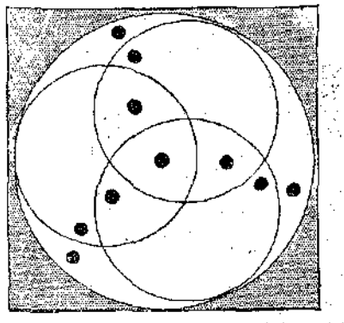

α.') Ἰδοὺ πῶς θὰ χαραχθοῦν οἱ τρεῖς ἴσοι κύκλοι ἐντὸς τοῦ μεγάλου, ὥστε νὰ χωρίζωνται ὅλα τὰ *μαῦρα σημεῖα* ἀπὸ μίαν γραμμήν.—β') 490 π. Χ. 1821, 1912.—γ.') La necessité donne de l'industrie.

Ιδε τον Ο-δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομικ-τοῦ, Κεφ. Β

ΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, ὅταν ἤμουν παιδί, οἱ κυνηγοὶ ἔφερον εἰς τὸ σπίτι, κατὰ τὸ φθινόπωρον, ὡραίας καὶ ἡμέρους περιστερᾶς, αἱματωμένας. Μοῦ ἔδιδον ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἔζων ἀκόμη· μετὰ πολλὰς δὲ φροντίδας, κατώρθωνα νὰ ἰατρεύω μερικάς. Μόλις ὅμως ἀνελάμβανον, ἐγίνοντο περίλυποι καὶ ἠρνοῦντο τὰ πράσινα κουκκιά τὰ ὁποῖα ἔτρωγον κατὰ τὴν ἀσθένειάν των ἀπλήστως ἀπὸ τό χέρι μου. Μόλις κατώρθωνον νὰ σηκώνουν τὰς πτέρυγάς των, ἐκινοῦντο μέσα εἰς τὸ κλουβὶ καὶ κατεξεσχίζοντο εἰς τὰ σίδερα. Θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ λύπην καὶ κούρασιν ἂν δὲν τὰς ἄφινα ἐλευθέρας.

Ἦτο ἡμέρα ζωηρῶν συγκινήσεων, θριαμβευτικῆς χαρᾶς καὶ ἀκατανικήτου λύπης, ὅταν ἔφερον τὴν περιστερὰν μου εἰς τὸ παράθυρον. Τῆς ἔδιδα χίλια φιλήματα, τὴν παρεκάλουν νὰ μὲ θυμᾶται καὶ νὰ ξανάρχεται νὰ τρώγῃ τὰ τυρφερὰ κουκιὰ τοῦ κήπου μου. Ἔπειτα ἤνοιγα τὸ χέρι μου καὶ τὸ ξανάκλεια γιὰ νὰ ξαναπιάσω τὴν φιληνάδα μου.

Τὴν ἀγκάλιαζα πάλι μὲ τὰ μάτια ὑγρά. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἀπείρους δισταγμοὺς τὴν ἄφινα εἰς τὸ παράθυρο. Ἔμενεν ὀλίγον ἀκίνητη, ἔκπληκτη διὰ τὴν εὐτυχίαν της, ἔπειτα ἔφευγε μὲ μιὰ φωνούλα ποῦ ἔφθανε εἰς τὴν καρδιά μου.

Τὴν παρηκολούθουν ἐπὶ πολὺ καὶ ὅταν πλέον ἐχάνετο πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, ἔκλαια πολὺ καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνησυχοῦσα τὴν μητέρα μὲ τὴν θλίψιν μου.

(G. Sand) *Δωδωναῖος*

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΥΛΙ

Στὴν Ἀφελῆ Ξανθούλαν

Περιμέναμε νὰ χαθῇ καὶ τὸ τελευταῖο σημάδι τοῦ ἥλιου, κ' ὕστερα ν' ἀφήσουμε γιὰ πάντα τὴν ὥμορφη καὶ μαγική ἀκρολιμνιά. Ἡ λίμνη ἔμοιαζε σὰ βαθειὰ χωμένη μέσ' τὴ γῆ, γιατὶ τὰ τρίψηλα βουνὰ ποῦ τὴν περιτριγύριζαν κρύβανε τὸν ὁρίζοντα. Πέρα, στὸ βάθος, σπένευε λίγο ἡ λίμνη, καὶ τὸ στενὸ ὠδηγοῦσε 'ς ἄλλο μέρος τῆς γαλάζιας ἐπιφάνειας, πλατὺ καὶ μεγάλο σὰν κι' αὐτὸ ἐδῶ. Ὁ ἥλιος λαμποκοποῦσε κάπως ἀπάνω στὸ χιόνι, ποῦ βρίσκονταν ψηλὰ-ψηλά, στῶν βουνῶν τὶς κορυφές. Σὰν ἀφροὶ ἀπὸ κύματα μοιάζανε τὰ λευκότατα πανιὰ τῶν καραβιῶν. Καμμιὰ βοὴ δὲν χαλοῦσε τὴν ἡσυχία, τὴ γλυκειά. Ξάφνου, σὰν πέταμα πουλιοῦ ἀκούστηκε ψηλά, πολὺ ψηλά, σχεδὸν ἀνάμεσα στὰ σύννεφα. Νᾶταν γεράκι, ἀετὸς ἢ κἄνὰ ἄλλο ὄρνεο ποῦ πρόβαλλε ἀπ' τὴ φωλιά του;

Ἤταν μικρὸ ἀεροπλάνο, τόσο-δὰ ποῦ μόνο ἕναν ἄνθρωπο χωροῦσε μέσα. Πήγαινε ἄσκοπα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πότε ἀνεβαίνοντας ἀκόμα πιὸ ψηλὰ ἢ κατεβαίνοντας πολὺ κοντά μας.—«Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνα μέσα!» εἶπα, παραπονιάρικα κ' ἐγὼ σὰν ἕνα μικρὸ παιδὶ ποῦ γυρεύει μιὰ κούκλα ἢ ἕνα ἄλογο.—Ἀλλοίμονο! Τὴν ὥρα ἐκείνη βλέπουμε τὸ ἀεροπλάνο νὰ κατεβαίνει γρήγορα, σχεδὸν κουτρουβαλιστά, καὶ νὰ διευθύνεται στὴ λίμνη. Ἔπαιξε ἄραγε πάλι ὁ ἄφοβος ἀεροπόρος;—Τὸν εἴδαμε σὲ λίγο νὰ τὸν σκεπάζουν, μαζὺ μὲ τὸ μεγάλο πουλί του, τὰ γαλανὰ νερά!

Lugano *Ἀκακία*

ΑΥΓΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Μεσ' στὴ γαλήνη τῆς αὐγῆς,
Προτοῦ ὁ ἥλιος σκάσῃ,
Κάποια τραγούδια χαρωπὰ
Ἠχοῦνε στὸν ἀγέρα,
Κάποια οὐράνια ὠδειὰ
Σκορπιέται μεσ' στὴν πλάσι.
Εἶνε ἡ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν
Ἡ σημερνὴ ἡμέρα.

Εἶνε τοῦ Μαΐ ἡ πρώτη αὐγὴ
Εἶνε ἡ γιορτὴ τῆς νιότης
Καὶ νύφη ἀκριβοστόλιστη
Ἡμέρα αὐτὴ ἡ χρυσῆ
Σήμερα ἡ Μητέρα μας
Στὴν ἀγκαλιὰ της νοιώθει
Νὰ γέρνουνε ἐλεύτεροι
Οἱ σκλάβοι ἀδελφοί.

Μικρὸ Χελιδονάκι

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Πόσο μ' ἀρέσει ἡ ἐξοχή! Προχθὲς ἐπῆγα περίπατο, εἰς τὸ περιβόλι μας. Ἀφοῦ ἀρκετὴ ὥρα ἐτριγύριζα μαζεύουσα λουλούδια, ἐκουράσθην καὶ ἐκάθησα νὰ ξεκουρασθῶ.

Ἀ! τί ὡραῖα ποῦ ἦταν τότε! Ἐμπρός μου εἶχα ἄνθη καὶ δένδρα, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐξεῖχε μιὰ γρηὰ λεύκα, ζωηρὴ-ζωηρὴ ἀκόμη, ἐνῷ ὁ παπποῦς μου ποῦ τὴν ἐφύτευσε, κοιμᾶται τὸν αἰώνιον πρὸ 15 ἐτῶν.

Μερικαὶ ἐργατικαὶ μέλισσαι ἐπηγαινοήρχοντο ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, ἔπαιρναν τὸ μέλι καὶ ἔφευγαν γρήγορα, χωρὶς νὰ ἀργοπορήσουν διόλου, ὅπως ἔκαμνε μιὰ τρελλὴ πεταλούδα, ἡ ὁποία ἐπέτα ἀπὸ λουλοῦδι σὲ λουλοῦδι χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε.

Πιὸ πέρα, τὸ δροσερὸ νεράκι ἔτρεχε μέσα 'ς τὴ στέρνα μ' ἕνα ζωηρότατο γκλοῦ-γκλοῦ, ἐνῷ τὰ χαρωπὰ τσίου-τσίου τῶν πουλιῶν μ' ἔκαμναν νὰ νομίζω, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς κανένα παράδεισον.

Ἡρωϊκὴ Σάμος

Η ΕΝΩΣΙΣ ΜΑΣ

Μέσα 'ς αὐτὰ τὰ ὄμορφα κ' εὔλογημένα χρόνια, ποῦ ἕνα μεγάλο τοῦ Ἑλληνισμοῦ κομμάτι γιὰ πάντα πιὰ ἐνώθηκε μὲ τὴν γλυκειά μας Μάννα, δὲν φαντάζεσθε ἡμᾶς ἐδῶ στὰ μακρυά, στὴν ἄμοιρη τὴν Κύπρο, τί καρδιοκτύπια καὶ καῦμοί, ἐλπίδες καὶ λαχτάρες μᾶς δέρνουν καθ' ἡμέρα. Κι' αὐτὸ τῆς μύγας τὸ φτερὸ προσέχομεν ἀκόμα κι' ὅλα τὰ βλέπουμε χρυσᾶ, παρηγοριὲς γεμᾶτα...—Προχθὲς εἰς τὸ σχολεῖο, δὲν ξεύρω πῶς, ἀκούσθηκε πῶς ἡ Ἀγγλία ἔδωσεν ὁριστικῶς τὴν Κύπρο στὴν Ἑλλάδα, κ' ἔρχονται τὰ καράβια μας καὶ φθάνει ὁ στρατός μας. Ὅλοι τότε σὰν τοὺς τρελλοὺς ἐπάθαμεν. Ἀρχίζομεν τὸν Ὕμνον καὶ τὰ Ζήτω καὶ μ' ἕνα ἀδιάκοπο ζσια μὲ τὸν οὐρανὸν «Ὺ-νω-σις, Ἕ-νω-σις!» ριχτόμεθα στὴν πόλι.

Ἐκεῖ ὅμως, τί φοβερόν! Μᾶς λέγουν πῶς εἶν' ἀπλῆ διάδοσις, πῶς δὲν εἶνε ἀλήθεια. Καὶ στρέψαμεν ὀπίσω μὲ κάποιαν πίκρα βέβαια, μὲ κάποιαν μας στενοχωρία. Ἀπὸ μέσα μας ὅμως μιὰ φωνὴ μᾶς λέγει, μᾶς φωνάζει πῶς καὶ τὴν Κύπρο σίγουρα θὰ σφίξῃ στὴν ἀγκάλη της ἡ ἔνδοξη Μητέρα!

Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα

Η ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

Εἴμεθα στὰ τέλη τοῦ Μαρτίου καὶ ἡ ζέστη εἶνε σχεδὸν καλοκαιρινή.

Εἶμαι ἀκόμη στὸ κρεββάτι μισοκοιμισμένη καὶ ἀκούω ἤσυχη βροχὴ νὰ κτυπᾷ τὰ τζάμια. Θέλω ἀκόμη νὰ μείνω στὸ κρεββάτι, ἀλλὰ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου χρεύουν μέσα στὸ δωμάτιόν μου καὶ τὰ πτηνὰ ψάλλουν. Σηκώνομαι, ἀνοίγω τὸ παράθυρον καὶ θαυμάζω. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, προσπίπτουσαι ἐπὶ τῶν βρεχομένων φύλλων τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα σείει δροσερὰ πρωϊνὴ αὔρα, τὰ κάμνουν νὰ φαίνωνται τὸ καθένα σὰν ἕνα μεγάλο διαμάντι. Ὅλα πέριξ ἐφόρεσαν τὰ καθαρὰ φορέματά των· ὁ ἥλιος λάμπει, καὶ ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ ἡσυχα-ἡσυχα. Ἥλιος καὶ νερά.

Πέννα τῆς Διαπλάσεως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Ἀφελὴς Ξανθούλα* ρωτᾷ τὴ μαμμά της:
— Δέν μου λές, μαμμά, ὅπως ἡ Πρωτοχρονιὰ ἔπεσε φέτος Δευτέρα, ἐνῷ πέρσι ἦταν Κυριακή, ἔτσι μπορεῖ καὶ τὸ Πάσχα;!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίδος

* * *

Εἰς τὸ Σχολεῖον:
— Γιατί, Τάκη, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ρωσσίας ὀνομάζεται Πετρούπολις;
— Διότι εἶνε κτισμένη μὲ πέτρες.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πομπενικῆς Φλογέρας

* * *

Ὁ μικρὸς Ντίνος, βλέπων ἕνα μικρὸ γαϊδουράκι, φωνάζει:
— Ὦ! ἕνα μικρὸ γαϊδουράκι!.. μικρότερο κι' ἀπὸ μένα!!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασκοπούλας τῆς Δωρίδος

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 138ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1913

1.—Εἷς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι *ἔχουν ἢ θὰ λάβουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ψευδώνυμον διὰ τὸ 1913,—ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν πενῆντα (50)* εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ *δραχμῆς μιᾶς (δρ. 1)* οἱ ἀγραστάι.

3.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀθημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν 15.*

5.— Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν *Τέλος*, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν «Διάπλασιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευ»ματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδε»μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαγόθεν ἐκ »χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς »τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), »λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.— Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε *ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ ἀφαιρῇ εἰς τ' ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

3.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Ἰουνίου,—αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, *ἀλλὰ καὶ θαφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν.*

6 —Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.*

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, *εἰς μεγάλα τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς).* Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ῥίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10 —Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 138ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἑξαμηνίας τοῦ 1913, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν Διάπλασιν Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ὀκτώβριον θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1914. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.*

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ 5 Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων (φύλ. 1ον. σελ. 8).

Γ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 138ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογάς *νὰ τὰς συνείλουν ἀμέσως*, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24ην Ἀπριλίου 1913.

Ἔνδοξε Ἀεροναύτα, Εὐθυμ. Τουγγαλίδη, Φούρκα, Φιλόπατρι, Κούλα Γκιόκα, Ἀλεξάνδρα Παπάζογλου, Ἐὐδοξία Κιολεμένογλου, Κρητικοπούλα, Γιανάκη Παπανικολάου, Ἰφιγένεια καὶ Ἀριστοτέλη Ζόππα, Δημ. Παπανικολάου, Ὑποβρύχιον Δελφίν, Σπάθη τοῦ Λεαδόχου, Γλυκεῖα Αὔρα,—σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς, καὶ τοῦ χρόνου!

Σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν λύσεων, *Σπαρτιάτα.* Διὰ νὰ σὲ γράφω ὅμως μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τοὺς λύτας, πρέπει νὰ τὸ βλέπω πάντοτε κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν σου. Ὥστε μὴ παραλείπῃς ποτὲ νὰ τὸ γράφῃς.

Γλυκοχάραμα, προσπάθει νὰ διώχνῃς τὴν κακήν αὐτὴν διάθεσιν. Δὲν πρέπει νὰπελπίζεσαι ποτέ. Ὅσον διὰ τοὺς φίλους μου, ποῦ ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν πόλεμον, ἀρκετὴ, νομίζω, ἀμοιβή των εἶνε ἡ συναίσθησις ὅτι ἐξετέλεσαν τὸ ἱερώτερον πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον.

Γνωρίζω, *Κρητικοπούλα*, μερικοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἀπεναντίας ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ γηράσουν ποτέ. Δὲν νομίζεις ὅτι αὐτοὶ εἶνε εὐτυχέστεροι; Ἔπειτα εἶνε παρατηρημένον, ὅτι δύσκολα γερνᾷ ὅποιος δὲν θέλει.

Ἡ *Ζιλὲ* μὲ παρακαλεῖ νὰ 'πῶ στὴν *Κρητικοπούλα*, ὅτι τῆς ἀρέσουν πολὺ αὐτὰ ποῦ γράφει στὴ Σελίδα μας, ὅτι ὁ «Νεκρὸς Βασιλιᾶς» της εἶνε ἀριστούργημα, καὶ ὅτι θὰ ἦταν γι' αὐτὴ μεγάλη τιμὴ ἂν ἤθελε νὰνταλλάξουν κάρτες.

Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία, ἀφοῦ μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά, δὲν πειράζει. Νὰ σὲ ἰδῶ ὅμως! Ἀλήθεια, γράφεις ἀρκετὰ ἄσχημα καὶ κάμνεις καὶ λάθη ὀρθογραφικά. Ἀλλὰ εἶσαι πολὺ μικρὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ντρέπεσαι. Σ' ἕνα-δύο χρόνια ἀκόμη, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ γράφῃς θαυμάσια.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ *Κερκυραϊκὴ Αὔρα:* «Τὸ ὑπώπτευα ὅτι ὁ *Σημαιοφόρος Ἕλλην* κάμνει τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας μόνος του. Πρὸ δύο ἐτῶν, εἰς τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν ποῦ μοῦ ἔστειλε, εἶχε γελοιογραφήσει τὸ τότε ψευδώνυμόν μου *Σονάτα* τοῦ *Διαβόλου* τόσον νόστιμα, ποῦ ὅσες φορὲς τὸ βλέπω, μὲ διασκεδάζει πολύ. Εἶχε ἕνα Μεφιστοφελῆ κ' ἔπαιζε βιολὶ καὶ ἄλλα Μεφιστοφελάκια γύρω του ἐχόρευαν. Πές του, σὲ παρακαλῶ, πῶς τώρα ποῦ ξεύρω πῶς ἦτο ἐμπνευσις δική του, εἶμαι καταμαγευμένη».

Σ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, πρώην *Ῥιζοσπάστα*, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον γράμμα ποῦ μοῦ ἔγραψες. Ἀλλ' ἡ Σελὶς Συνεργασίας εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν συνδρομητῶν.

Ὡραίας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει δυστυχῶς νὰπαντήσω ἐν ἐκτάσει, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Ὑδραῖος Τουρκοφάγος, Βαλκανικὴ Συμμαχία, Φάων, Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους, Ἀνόρθωσις, Ἐνθουσιώδης Κυπριοπούλα* καὶ *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων.*

ΤΟ «ΘΕΑΤΡΟΝ» ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Οἱ πολυπληθεῖς συνδρομηταὶ τοῦ «Θεάτρου», οἱ ὁποῖοι μ' ἐρωτοῦν συχνὰ τί γίνεται αὐτὴ ἡ ἔκδοσις, ἂς μάθουν ὅτι, ἀναβληθεῖσα κατ' ἀνάγκην ἕνεκα τοῦ πολέμου,—ἡ ἐποχὴ ἦτο τόσον ἀκατάλληλος δι' ἔκδοσιν φιλολογικοῦ βιβλίου!—*ἐπισπεύδεται τώρα* καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Α' Τόμος θὰ εἶνε ἕτοιμος καὶ θὰ διανεμηθῇ. Μετὰ δύο δὲ μῆνας θὰ εἶνε ἕτοιμος καὶ ὁ δεύτερος.

Ὁ Α' Τόμος περιέχει «Φωτεινὴν Σάντρη»· «Στέλλαν Βιολάντη», «Ραχήλ», «Πειρασμόν» κ.τ.λ. Τὸ βιβλίον τυπώνεται εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν τυπογραφεῖον Μάϊσνερ καὶ Καργαδούρη, καὶ κοσμῆται ἀπὸ ἕνα θαυμάσιον ἐξώφυλλον μὲ πολύχρωμον εἰκόνα, ἐκτελεσθεῖσαν εἰς τὴν Γερμανίαν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ποιήματα τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*, τοῦ *Κύματος*, τῆς *Κρητικοπούλας*, τοῦ *Τέλλου Ἄγρα.*—Διάφορα τῆς *Φιλοπάτριδος Καρδίας*, τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*, τοῦ *Φάωνος*, τῆς *Δυνάμεως τῆς Θελήσεως*, τοῦ *Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας*, τοῦ *Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους*, τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*, τῆς *Μπουμπουλίνας* καὶ τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους.*—Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα ἱστορικά, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ ἐπιτάφιος τῶν ἡρώων».—«Τὰ ὀρφανά»:—«Σημαία».—«Μικρὸς Ἀξιωματικός. (Ἄτεχνα.)—«Ὁ νέος στρατιώτης» (νομίζω ὅτι αὐτὸ ἐξαναδημοσιεύθη.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Μελαχρινὴ Μουσμέ, κ. *Μυροβόλος Ἀνοιξις*, κ. (Ζήτω ἡ Διάπλασις.) *Νοσταλγοῦσα Μεσαγρωνοῦλα*, κ. (Ι.Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Πόθος τῆς Κρήτης, κ. *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου*, κ. *Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπεθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:—ἡ *Ἐνθουσιώδης Κυπριοπούλα* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν, Ζανθὴν Μουσμέ, Φάωνα*·—ἡ *Δύναμις τῆς Θελήσεως* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν, Φάωνα, Τέλλον Ἄγραν, Τσούχραν, Κῦμα, Ἀμαρυλλίδα*·—ὁ *Ὑδραῖος Τουρκοφάγος* (0) μὲ *Πανελλήνιον Ὄνειρον, Μιτυληναῖκὴν Αὔραν, Δόξαν*—ὁ *Ναύαρχος Μιαούλης* (0) μὲ *Δαφνοστεφῆς 21. Φειδίαν, Κῦμα τοῦ Εὐρίπου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἕνα Χιωτάκι* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μελαχρινὴν Μουσμὲ* (εὔχομαι πρῶτα βραβεῖα!) *Ἀμαρυλλίδα* (ἔ, τί νὰ γίνῃ τώρα!..) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (εὐχαριστῶ, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Τέλλον Ἄγραν* (ἔχει καλῶς, τὸ ψηφοθέλτιον δεκτόν·) *Ποιμενικὴν Φλογέ.*

ραν (τὸ ἴδιον εἶνε, ἔλεγαν καὶ Μαλεὰς καὶ Μαλέαν·) *Εὔθυμον Βοσκοπούλαν* (πολὺ σωστά!) *Πυροφόρον Κανάρη* (ἔστειλα·) *Γενναιόψυχον Ἕλληνα* (χαίρω πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε ἀγοραστής·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἤπειρον* (δοκίμασε λοιπὸν τὴν συνταγὴν κατὰ τῆς τεμπελιᾶς ποὺ ἐδημοσίευσα εἰς προηγούμενον φύλλον...) *Μόνωσιν* (τὸ ἐλπίζω κ' ἐγώ·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ὡραιοτάτη ἡ πασχαλινή ἐπιστολή σου·) *Ἀλατσατιανὴν Μεξικάναν* (ἔγεις δίκηο· μερικοὶ ἄργοῦν νὰ νανταποδώσουν τὰ τέτράδια πλέον τοῦ δέοντος· καὶ εἶνε πολὺ ἄσχημον αὐτό...) *Μεγάλην Καρδιὰν* (ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε πολύ·) *Μυροβόλον Ἄνοιξιν* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς, εἶνε συνδρομήτριαι·) *Ἔνδοξον Ἀκρόπολιν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δοξασμένο 1912* (κάλυμμα ἔστειλα·) *Γαλάτειαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἥρωα 1912* (τὸ ἄνοιγμα τῶν ἐπιστολῶν γίνεται μὲ μεγάλην προσοχήν, διότι ἔχω πάντοτε ὑπ' ὄψει μου ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν μέσα χρήματα·) *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν* (ἔστειλα·) *Αὔραν τῶν Σπετσῶν* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά· βάλε, ἄμα σοῦ τελειώνει τὸ λυσόχαρτον, θὰ παίρνῃς ἄλλο·) *Ζέφυρον, Δύταμιν τῆς Θελήσεως* κλπ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24ην Απριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰουλίου)

230. Δεξίγριφος

Μ' ἕνα γράμμα γαλλικὸν
Ἂν ἑνώσῃ ἕνα πτηνὸν
Καὶ μιὰ πρόθεσιν 'ς αὐτά,
Φίλε λῦτα, προσκολλήσω,
Θὰ ἰδῇς ἐξαφνικὰ
Ρήτορα νὰ σχηματίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

231. Συλλαβόγριφος

Τρία σύμφωνα μαζί
Κάνουν πρόχειρα φαγί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

232. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε νὶ καὶ βάλε λά
Καὶ θὰ ἰδῇς ἐξαφνικά,
Ἀπὸ εὔμορφον πτηνόν,
Σχῆμα γεωμετρικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

233. Στοιχειοτονόγριφος

Τὸν λαιμόν του καὶ τὸν τόνον
Ἂν ἀλλάξω, θὰ ἰδῇς,
Ἀπὸ λάσπην, ἕνα πρᾶγμα
Στὸ κεφάλι νὰ φορῇς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαραμένο Φοῦλι

234. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τῆς Ἑλλάδος
* + * = Τρωκτικόν.
* * + * * = Μυθ. ὄφις.
* * * + * * * = Ἐπίθετον.
* * * * + * * * * = Ρήτωρ
* * * * * + * * * * * = Νῆσος Ἀφρικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδιὰς Χρ. Σουβαλτζῆ

235. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ἡ μητέρα λέγει εἰς τὴν Αιλίκαν:
— Αιλίκα, φέρε τὸ φλυτζάνι.
— Μὰ τί ἔχει μέσα, μαμμά;
— Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα.

236. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Βασιλέως καὶ Κριτοῦ:

1, Λειτουργικὴ ὑποδιαίρεσις. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Ἀρχαῖος Ποιητής. 4, Ἀρχαία πόλις. 5, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπηλπισμένης Κόρης

237. Φωνηεντόλιπον

μκρ - * * - λμνς - τ - τ - λθοντ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

238. Γρῖφος

1 1
1 οἱ οἱ 1
1 οἱ κ' οἱ 1 **ΙΛΗ**
1 οἱ 1
1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 8 καὶ 9

76. Ἐλασσῶν (Ἑλλάς, σόν.)—77. Ὀροφὴ (ο, ρῶ, φτ.)—78. Γλῶσσα-κλῶσσα.—79. Ἰορδάνης-Ἠριδανός.

80. Λ Α Κ Ω Ν Ι Α
Α Ο Π Α
Κ Ο Λ Ω Ν Ι Α
Ω Ω Ε Λ
Ν Η Ν Ε Μ Ι Α
1 Ι Ι Ζ
Α Λ Λ Α Λ Ζ Ω

81. Π Α Ν
Α Ι Α Σ
Ν Α Ο Υ Μ
Σ Υ Κ Η
Μ Η Ν

82—86. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Χ: *Χρῆμα, χώρα, χαρά, Χίος, χιών.*—87. ΒΟΛΟΣ-ΕΛΕΝΗ-ΛΥΚΟΣ (ΒΕΛγιον, Ὄλυμπος, ΛΕΚτόν, Ὄνος, ΣΙΣτός.)—88. Τὸ νικᾶν τὰς ἐπιθυμίας πασῶν νικῶν ἡ καλλίστη.

89. Ἀντωνυμία (Ἀντώνη, μία.)—90. *Πύρρα* (πῦρ, Ρᾶ.)—91. Ἄνανδρος-Ἄνδρος.—92. Κίτρον-λίτρον-νίτρον.

93. Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ο Σ
Α Ν Ν Ι Β Α Σ
Α Ι Μ Ο Σ
Θ Ω Σ
Ν

94—99. Διὰ τοῦ Ρ: *ὄρος, πόρος, Κῦρος, Ρέα, φρονῶ, χῶρος.*—100. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ (ΑΝδρος, ΔΡΟμος, Νικόπολις, ΚΟΣσυφος.)—101. Νοῦν ἡγεμόνα ποιοῦ.—102. *Ὁ Ἀριστείδης ἐπωνομάσθη δίκαιος.*—(Ὅ-ἀρ εἰς τί δὶς-ἐπ' ὄνομα οὗ-δι καὶ ὡς.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαφάσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ

(Πρώην *Ἀτλαντικοῦ* καὶ *Χαβάθα*)

'ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ'

(Συλλογὴ Ποιημάτων)

Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁπουδήποτε ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2

Γράψατε: D. E. VALAKOS
71-77 Park Place
NEW YORK, U.S.A.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τοὺς ἑορτάζοντας: *Ἐθνικὸν Ἐγωϊσμόν, Ἀήττητον Εὔζωνον* καὶ *Γεώργιον Τζιώτην* εὔχομαι ἐγκαρδίους εὐχάς.

Ἀπελευθερωθεῖσα Ἤπειρος. *(ΙΓ' 166)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Παραιτηθείσης τῆς *Ἑλληνίδος Μητρὸς* ἀπὸ γραμματέως, ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ *Ἀήττητος Εὔζωνος.*

Ἱδρύονται παραρτήματα: ἐν ***Κορίνθῳ*** μὲ πρόεδρον Γ. Κουτσουλεύτην, γραμματέα Κόλιαν, ταμίαν Γεωργόπουλον· ἐν ***Ἀλμυρῷ*** μὲ πρόεδρον Τηλ. Πλάκαν, γραμματέα Ἀντιγ. Πλάκα, ταμίαν Δ. Μπακόλαν.

Παρακαλοῦμεν τὴν «Νίκην» νὰ μὴ μᾶς ἀνακατεύῃ εἰς τὰς διαφορὰς της πρὸς τὴν *Ὀνειρευμένην Ἑλλάδα* καὶ λοιπούς. *(ΙΓ' 167)*

Ἡ ἀγγελία μου, φιλτάτη «Νίκη», ἐγένετο ὑπ' ἐμοῦ. Σᾶς παρακαλῶ, δηλώσατε δι' ἀγγελίας διατί, καίπερ ἔχοντες τόσα πολλά (!!) μέλη, ἐθέσατε σύμβουλον τὸν Θριαμβευτὴν *Ναύτην Αἰγαίου.*

Ὀνειρευμένη Ἑλλὰς *(ΙΓ', 168)*

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

Μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου διὰ τὰς εὐχάς του.

Ἂν 'γὼ μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ ὑμνοῦσα τὴν πα-
[τρίδα
Καὶ εἰς τοὺς σκλάβους ἔφερνα ἐλευθερίας ἀ-
Ἐσένα ἐμιμήθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή, [κτίδα,
Ποὺ ἔφερνες τὴν ἄνοιξι μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή.

Ἀήττητος Εὔζωνος *(ΙΓ', 169)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Τὰ καθήκοντα τοῦ ταμίου ἀναλαμβάνει ἡ *Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία*, ἡ δὲ *Πολυπόθητος Μακεδονία* τὰ τοῦ γραμματέως.

Ἀνταλλάσσω σπάνια ἐξωτερικὰ γραμματόσημα· ἀνταποδίδω Κυπριακὰ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀποστέλλοντος.—Γλαῦκος Μ. Βαλδασερίδης, Λάρναξ (Κύπρου) *(ΙΓ' 171)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 20οῦ ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 177].

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰω. Ν. Χαλᾶς, Γ. Δ. Νικολής, Ἐλισσάβετ Λ. Καππέ, Ἀντ. Γ. Σταυρόπουλος (19,20), Πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς (19,20), Ἀπολεαῦεν Ἰδεῶδες (19,20), Ἰσμήνη Λυμπεράκη, Γ. Κουτσομητόπουλος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Βαλκάνιος Σύνδεσμος, Ἐλευθερωμένο Κρητικόπουλο.

ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Χαλιαδόπουλος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Μεταξᾶς, Ρουμπίνα Εὐαγ. Κωνσταντακάτου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ξενοφῶν Α. Βυζᾶς, Ιωαν. Α. Βλάσσης, Γεώρ. Κ. Σοῦτσος, Μαρία Ι. Γεραρῆ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σπαρτιάτης.

ΛΕΜΕΣΟΥ: Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Δ. Μενοῦνος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Μ. Μαρκίδου, Ζαννῆς Φρ. Καμπάνης.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ Ἰουλία Κουμένου (19).

ΣΜΥΡΝΗΣ: Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους, Εὐαγ. Τσαμόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κ. Ι. Σπανός, Δ. Ε. Ὀλύμπιος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Κεφαλληνίᾳ ΡΟΥΜΠΙΝΑ ΕΥΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΑΤΟΥ ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 25 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Τύποις «Ἀλκυόνος» Ἀθανασίου ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2447